

Abia după un sfert de oră încetară să-i mai tremure mâinile lui Dorian. Atunci Lazarus îi oferă o ceașcă mare de ciocolată caldă și se așeză în fața lui. Bărbatul îl condusesse până la șopronul de lângă fabrica de jucării. Odată ajunși acolo, pregătise pe îndelete câte o ceașcă de ciocolată pentru fiecare.

În timp ce amândoi sorbeau zgomotos și se priveau pe deasupra ceștii, Lazarus izbucni în râs.

— Am tras o spaimă de moarte din cauza ta, băiete, zise el.

— Dacă vă consolează cu ceva, n-a fost nimic în comparație cu cea pe care am tras-o eu din pricina dumneavoastră, adăugă Dorian, simțind cum ciocolata fierbinte îi inunda stomacul cu o senzație caldă de liniște.

— În privința asta n-am nici o îndoială, râse Lazarus. Acum, spune-mi ce făceai acolo, afară.

— Am văzut lumini.

— Ai văzut felinarul meu. Și din cauza asta ai ieșit? La miezul nopții? Ai uitat cumva ce i s-a întâmplat lui Hannah?

Dorian înghiți, chiar dacă saliva i se păru o bilă de plumb de mare calibru.

— Nu, domnule.

— Bine. Așadar, să nu uiți. E periculos să umbli de colo-colo noaptea. De câteva zile am impresia că cineva dă târcoale prin pădure.

— Și dumneavoastră ați văzut semnele?

— Care semne?

Dorian îi mărturisi temerile și neliniștile lui legate de prezența aceea stranie pe care o intuia în pădure. La început crezu că nu va fi în stare, dar Lazarus îi inspira liniștea și încrederea de care avea nevoie ca să-și dea drumul la limbă. În timp ce băiatul îi povestea

evenimentele, Lazarus îl asculta cu atenție, dar fără să-și ascundă o anumită mirare și chiar câte un zâmbet la auzul detaliilor celor mai fantastice ale istorisirii.

— O umbră? întrebă brusc Lazarus, cu aer sobru.

— Nu credeți nici un cuvânt din ce v-am spus, observă Dorian.

— Nu, nu. Te cred. Sau încerc să te cred. Înțeleg că ce-mi spui e un pic cam... ciudat, zise Lazarus.

— Dar și dumneavoastră ați văzut ceva. De aceea vă aflați în pădure. Nu-i așa?

Lazarus zâmbi.

— Da. Și mie mi s-a părut că văd ceva, dar nu pot da atâtea detalii ca tine.

Dorian își termină de băut ciocolata.

— Mai vrei? îi propuse Lazarus.

Băiatul încuviință. Compania fabricantului de jucării se dovedea plăcută. Faptul de a bea împreună cu el o ceașcă de ciocolată, în toiul nopții, i se părea o experiență emoționantă și educativă.

Aruncând o privire prin atelierul în care se aflau, Dorian băgă de seamă că pe una dintre mesele de lucru se afla întinsă o siluetă impunătoare, acoperită cu o pânză.

— Lucrați la ceva nou?

Lazarus încuviință.

— Vrei să-ți arăt?

Dorian făcu ochii cât cepele. Nu mai era nevoie să răspundă.

— Ei bine, trebuie să ții cont de faptul că e o piesă neterminată..., zise bărbatul, apropiindu-se de pânză și ridicând felinarul.

— E un automat? întrebă băiatul.

— În felul lui, da. De fapt, e o piesă cam extravagantă, bănuiesc. Ideea mi-a dat târcoale mulți ani. În

realitate, cel care mi-a sugerat-o, acum mult timp, a fost un băiat mai mult sau mai puțin de vârsta ta.

— Un prieten de-al dumneavoastră?

Lazarus zâmbi nostalgic.

— Ești gata? îl întrebă.

Dorian aprobă energic din cap. Lazarus trase pânza care acoperea piesa.... și băiatul, uimit, făcu un pas înapoi.

— E doar o mașinărie, Dorian. Nu trebuie să te sperii...

Dorian privi silueta aceea impunătoare. Lazarus făurise un înger din metal, un colos de aproape doi metri înălțime, înzestrat cu două aripi mari. Chipul din oțel cizelat strălucea de sub o glugă. Mâinile îi erau imense, capabile să-i strângă capul într-un pumn.

Lazarus atinse un resort situat în spate, la baza capului, iar creatura mecanică deschise ochii, două rubine aprinse ca niște cărbuni încinși. Îl privea. Pe el.

Dorian simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Vă rog, opriți-l..., îl imploră.

Lazarus observă privirea îngrozită a băiatului și se grăbi să acopere din nou automatul.

De îndată ce nu mai văzu îngerul acela diabolic, Dorian răsuflă ușurat.

— Îmi pare rău, zise Lazarus. N-ar fi trebuit să ți-l arăt. Nu e decât o mașinărie, Dorian. Metal. Nu te lăsa speriat de înfățișarea lui. E doar o jucărie.

Băiatul încuviință fără tragere de inimă.

Lazarus se grăbi să-i servească o nouă ceașcă plină cu ciocolată aburindă. Dorian sorbi zgomotos lichidul dens și reconfortant, sub privirea atentă a fabricantului de jucării. După ce bău jumătate de ceașcă, se uită la Lazarus și cei doi își zâmbiră.

— Grozavă sperietură, eh? întrebă bărbatul.

Băiețașul râse nervos.

— Probabil credeți că sunt un fricos.

— Dimpotrivă. Foarte puțini s-ar aventura prin pădure după ceea ce s-a întâmplat cu Hannah.

— Dumneavoastră ce credeți că s-a întâmplat?

Lazarus ridică din umeri.

— E greu de spus. Bănuiesc că va trebui să așteptăm ca poliția să-și termine investigația.

— Da, dar...

— Dar...?

— Și dacă într-adevăr există ceva în pădure? insistă Dorian.

— Umbra?

Dorian încuviință grav.

— Ai auzit vreodată despre *Doppelgänger*? întrebă Lazarus.

Băiatul tăgădui. Lazarus se uită la el cu coada ochiului.

— E un cuvânt german, explică. Se folosește pentru a descrie umbra unei persoane care, dintr-un motiv sau altul, s-a desprins de stăpânul ei. Vrei să auzi o poveste stranie despre asta?

— Vă rog...

Lazarus se așeză pe un scaun în fața băiatului și scoase un trabuc lung. Dorian învățase de la cinema că acel gen de torpilă corespundea numelui de *havană* și că, pe lângă faptul că valora o avere, împrăștia un miros înecăcios și pătrunzător când era aprinsă. În realitate, după Greta Garbo, Groucho Max era eroul lui din matineele duminicale. Oamenii obișnuiți se limitau să miroasă fumul de mâna a doua. Lazarus examină trabucul și-l puse la loc, intact, gata să-și înceapă povestirea.

— Bine. Povestea în sine mi-a relatat-o un coleg acum multă vreme. Anul, 1915. Locul, Berlin... Dintre toți ceasornicarii din Berlin, nici unul nu era atât de zelos în munca sa și atât de perfecționist în metodele sale ca Hermann Blöcklin. De fapt, obsesia lui de a ajunge să creeze mecanismele cele mai precise îl făcuse să dezvolte o teorie cu privire la relația dintre timp și viteza cu care lumina se deplasa prin univers. Blöcklin trăia înconjurat de ceasuri, într-o mică locuință care ocupa partea din spate a prăvăliei lui, pe Henrichstrasse. Era un om singuratic. Nu avea familie. Nu avea prieteni. Singurul lui tovarăș era un motan bătrân, Salman, care-și petrecea orele în tăcere, lângă el, în timp ce Blöcklin dedica ore și zile în șir științei sale în atelierul lui. Cu trecerea anilor, interesul a ajuns să se transforme în obsesie. Nu era deloc ciudat ca magazinul să fie închis publicului zile întregi. Zile de câte douăzeci și patru de ore fără odihnă, pe care și le dedica lucrului la proiectul visat: ceasul perfect, mașina universală de măsurare a timpului.

Într-una din zile, când o furtună de zăpadă făcea de două săptămâni ravagii în Berlin, ceasornicarul a primit vizita unui client ciudat, un domn distins pe nume Andreas Corelli. Corelli purta un costum elegant de un alb strălucitor, iar părul, lung și lucios, era argintiu. Ochii i se ascundeau îndărătul a două lentile negre. Blöcklin l-a anunțat că magazinul era închis publicului, dar Corelli a insistat, spunându-i că venise de foarte departe numai pentru a-l vizita. I-a explicat că era la curent cu reușitele sale tehnice și chiar i le-a descris în detaliu, ceea ce l-a intrigat peste măsură pe ceasornicar, convins că descoperirile sale, cel puțin până la momentul acela, erau un mister pentru omenire.

Nici cererea lui Corelli nu a fost mai puțin bizară. Blöcklin trebuia să realizeze un ceas pentru el, dar un ceas special. Acele trebuiau să se rotească în sens invers. Motivul acelei comenzi era că Andreas Corelli suferea de o maladie care urma să-i curme viața în numai câteva luni. Din acest motiv dorea să aibă un ceas care să numere orele, minutele și secundele pe care le mai avea de trăit.

O cerere atât de extravagantă venea însoțită și de o ofertă economică nu mai puțin generoasă. Mai mult, Corelli l-a asigurat că avea să-i finanțeze investigațiile din fondurile proprii tot restul vieții. În schimb, nu trebuia decât să-și dedice câteva săptămâni pentru a crea acel mecanism.

E de prisos să spunem că Blöcklin a acceptat târgul. Și astfel s-au scurs două săptămâni de muncă intensă în atelierul său. Câteva zile mai târziu, pe când Blöcklin era absorbit de îndeletnicirile sale, Andreas Corelli i-a bătut din nou la ușă. Ceasul era gata. Zâmbitor, Corelli l-a studiat cu atenție și, după ce a elogiat lucrarea ceasornicarului, i-a spus că recompensa era mai mult decât meritată. Epuizat, Blöcklin i-a mărturisit că-și pusese tot sufletul în acea comandă. Corelli a încuviințat. Apoi a pornit ceasul și a așteptat ca mecanismul să înceapă să se învârtă. I-a înmănat lui Blöcklin un săculeț cu monede din aur și și-a luat rămas-bun de la el.

Ceasornicarul nu-și mai încăpea în piele de bucurie și de lăcomie numărându-și monedele din aur când, deodată, și-a zărit imaginea în oglindă. S-a văzut mai bătrân, tras la față. Lucrase prea mult. Hotărât să-și ia niște zile libere, s-a retras să se odihnească.

A doua zi, un soare orbitor a pătruns prin fereastră. Blöcklin, obosit încă, s-a dus să-și spele fața și s-a privit din nou în oglindă. De data aceasta, însă, un